

## Mica sirena

A fost odata ca niciodata, in adancul marii,un castel frumos ca-n povesti. Nu-l atinsese nicicand ancora vreunei corabii, la asa de mare adancime era. Curtea era toata numai cu flori ciudate si pline de gratie, alge ce cresc pe fundul marii, iar pestii veneau si plecau de acolo aidoma unor stoluri de pasari pe cer.

Aici salajuiu craiul si craiasa marii, care aveau cinci fete sprintare, cinci sirene mititele.

Sirenele aveau un joc preferat: sa prinda meduze.

- Vai, ce frumoasa e! da-mi-o mie! striga una dintre ele, razand.

Frumusetea plina de gratie a sirenelor o intrecea pe aceea a oricarei fiinte din mare sau de deasupra ei.

Dupa ce se jucara un timp, sirenele il rugara din nou pe tatal lor:

- Haide, lasa-ne sa vedem lumea de desupra!

Craiul se incrunta.

- Nu, nici nu poate fi vorba pana n-o sa impliniti cinsprezece ani, spuse el cu hotarare. Stiu ca abia asteptati sa vedeti cerul cu ochii vostri, dar e mult prea primejdios!

- Acolo deasupra, mai spuse si craiasa, nu e nici pic de apa si oamenii merg cu picioare.

Sirena mezina, care era si cea mai draguta si cea mai curioasa dintre toate, asculta cu mare atentie. Tare mult ii mai placeau povestile maica-sii despre lumea de deasupra.

- Ce frumoasa pare marea cand soarele straluceste cu putere de deasupra! ofta sirena mezina. Cat de mult as vrea sa am cinsprezece ani!

Si zi de zi, mica sirena inota pana aproape de suprafata ca sa vada razele de soare strecurandu-se prin apa.

Desi cuprinse de nerebdare, sirenele dadusera ascultare parintilor si asteptau ziua cand puteau sa se aventureze spre suprafata marii. Lunile treceau incet, dar, in cele din urma, cea mai mare implini cinsprezece ani.

Cand se intoarse din mult asteptata excursie, se porni sa povesteasca:

- Luna straluceste ca un corn de aur pe cerul noptii! Asa cum ne-a spus mama, dar n-am crezut vreodata ca poate fi atat de frumoasa.

Mai trecu un an, care parea ca nu se mai sfarseste, si cea de-a doua sirena implini cincisprezece ani. Venise randul ei sa inoate pana la suprafata.

- Cand soarele apune, vazduhul e ca fermecat, spuse ea la intoarcere, cu ochii stralucindu-i de fericire.

Dar mica sirena tot mai avea cativa ani de asteptat. Obisnuia sa se aseze langa o statuie dintr-un colt al curtii, care reprezenta un om din lumea de desupra.

- Stau pe doua picioare? isi soptea intrebatoare sie insasi. Atunci cum se face ca nu cad?

Cand veni si randul celei de-a treia surori sa se duca la suprafata pentru prima oara, ea vazu fiinte omenesti care inotau la varsarea unui rau.

- Pe pamant se descurca foarte bine, le spuse ea razand surorilor ei. Dar in apa sunt tare neindemanatici.

Atunci cand urca si ea intaia oara la suprafata, ce de-a patra sirena nu-si putu retine un strigat de admiratie. Zarise cerul noaptea.

- Mii de stele stralucesc acolo sus, spuse ea plina de fericire.

- Voi avea eu oare vreodata ocazia sa descopar ceva la fel de frumos? se intreba mica sirena nerabdatoare.

In sfirsit veni si randul miciei sirene sa iasa din mare. Se uita cu mirare si incantare la o corabie care plutea maestuos pe valurile oceanului. Puntea era luminata frumos si se auzea muzica. Sirena era atat de uimita ca se duse mai aproape de corabie.

Un val mare o ridica, asa ca putu sa vada puntea. Zarii oameni care stateau de vorba, radeau si dansau. Cand isi facu aparitia un tanar, muzica se oprii brusc si lumea izbucni in urale.

- La multi ani ! Sa ne traiasca printul ! strigara oamenii veseli.

- Multumesc, prieteni ! facu printul. N-am sa uit niciodata ziua in care am implinit cincisprezece ani !

Petrecerea continua cu cantece si veselie.

Sirena se uita cu atata atentie la printul cel chipes si nu observa furtuna care se apropia. Briza cea blanda se transforma intr-o vijelie suieratoare, care

biciuia marea iscand valuri uriase. Muzica se opri si marinarii se repezira pe punte in vreme ce corabia se ridica si se lasa in jos pe oceanul infuriat. Deodata catargul cel mare se rupse cu un pocnet si corabia se lasa pe o parte. Apa navali pe punte.

Marea si vantul loveau nemilos corabia care se scufunda. Mica sirena vazu ingrozita cum printul este luat de apa, cum lupta din rasputeri sa ramana la suprafata, dar valurile puternice il imping la fund.

- Nu! striga sirena inotand iute spre el.

Il trase la suprafata de gulerul hainei. Nu crezuse niciodata ca o sa aiba atata putere.

Mica sirena inota multa vreme, tinandu-l pe print in brate. Avea ochii inchisi printul. Cand ajunse la mal, mica sirena il puse pe nisip. Era la capatul puterilor. Tragandu-si sufletul, ii aranja parul dandu-i-l peste cap si il saruta usor pe obraz. Apoi, cu glasu-i minunat, incepu sa-i cante un vechi cantec de sirena ca sa-l readuca la viata.

Printul se trezi, clipind din ochi si incercand sa-si dea seama ce-i cu el.

Chiar atunci trei fete tinere iesira alergand din castelul din apropiere. Mica sirena aluneca inapoi in apa, usurata ca printul era in afara primejdiei, dar inima ii era plina de tristete.

Ajuns din nou in adancul marii, mica sirena nu se mai aseza nicicand langa statuie. Avea acum la ea o bucata de stofa rupta din haina printului la naufragiu.

- Tare as vrea sa-l mai vad pe tanarul acesta chipes, isi zise ea.

Parintii se mirau de ce era fata lor este atat de trista. Ea nu le spusese nimic despre calatoria pe care o facuse la suprafata.

In cele din urma se hotari ca trebuie sa ajunga cumva sa fie cu el.

- Dar cum o sa merg eu fara picioare ? se intreba ea. Atunci ii veni in minte vrajitoarea marii: Numai ea poate sa ma ajute ! isi spuse sirena plina de bucurie.

Mica sirena inota mult pana ajunse la apele intunecate, care erau tinutul vrajitoarei. O gasi pe vrajitoare ascunsa sub tentaculele unei caracatite. Micii sirene ii era atat de frica, incat abia putu sa ingaime cateva vorbe.

- Stiu ce vrei, micuto ! spuse vrajitoarea, fixand-o cu privirea. Doua picioare minunate cu care sa alergi! Pot sa te ajut. Dar trebuie sa-mi dai ceva in schimb... si dupa o tacere adauga: Mi-ai da glasul tau minunat?

Mica sirena nu statu deloc pe ganduri. Ar fi facut orice ca sa fie din nou

împreună cu printul ei.

- Da! striga ea.

Nici nu apuca să spună "da" că îi și dispărură glasul. Sirena își atinse cu tristete gatul, nefiind în stare să mai scoată un vreun sunet.

- Ia licoarea asta și du-te pe tărâmul oamenilor, îi spuse vrăjitoarea. Când o s-o bei, coada de sirena o să ti se deprindă de trup. O să te doară, dar după aceea o să ai cele mai frumoase picioare de pe pământ!

Mica sirena lua licoarea și o porni grabită spre suprafață. Ajunse la mal, lângă castelul printului.

"Vrăjitoarea a spus că o să mă doară", gândi ea, stând în cumpană o clipă. Dar amintindu-și cât de nenorocită fusese pe fundul mării, departe de cel pe care-l iubea, își lua inima în dinți și bău licoarea.

Mica sirena simți o durere când coada începu să i se desprindă de trup. Și până să-și dea seama dacă vrăjitoarea reușise, lesina pe nisip.

Când se trezi, nu numai că avea două picioare frumoase, dar el era acolo, tânărul chipș pe care-l salvase de la naufragiu, Fat-Frumos, cel pe care îl tinuse ea în brațe.

- În sfârșit deschizi ochii! spuse el cu blandete. Mi-am făcut atâtea griji când te-am găsit fără cunoștință.

Printul îi dădu vesminte și o ajută să se scoale în picioare. N-a fost ușor deloc! Printul credea că o cuprinsese ameteala, de slăbiciune, dar ea de-abia învățase să meargă.

În seara aceea se dădea un bal la castel. Mica sirena, frumoasă și tăcută, dansa fericită cu printul. Nimeni nu știa cine e sau la ce renunțase că să aibă acele picioare delicate.

Timpu trecea și mica sirena încerca să castige iubirea printului. Acesta era cu ea. Și tare și-ar fi dorit mica sirena să-i poată spune povestea ei și spera că el să-i poată citi măcar iubirea în ochi. Dar într-o zi află că avea să se însoare cu o tânără fată care-l găsise pe plajă.

"Crede că ea l-a salvat! se gândi sirena cu disperare. Nu mă iubește!"

De când mica sirena parasise tărâmul mării, surorile ei o vizitasera în fiecare zi. Neputând să vorbească, le explica prin gesturi cât de disperată era.

- Știu, răspunse cea mai mare, printul n-o iubește. Trebuie să-o ajutam pe draga noastră surioară. Haideti să vorbim cu vrăjitoarea. Dacă o să-i dăm parul

nostru lung si frumos, poate o sa fie de acord s-o ajute din nou pe sora noastra.

Cele patru sirene surori se dusera la vrajitoare sa-i ceara din nou ajutorul.

- Nu, fetelor, raspunse vrajitoarea. Pastrati-va parul. Nu sunt atat de haina cum ma credeti voi si stiu ce se petrece acolo sus. Surioara voastra cea curajoasa si-a castigat dreptul sa fie fericita. Duce-ti licoarea asta. O sa-si recapete graiul, si iubitul ei print o s-o poata urma in adancurile marii!

Nunta printului de pe vasul regal incepuse cand mica sirena bau putin din licoare si incepu sa cante:

"Plina de durere  
Imi simt inima,  
Uitat e cantecul de sirena  
Pe care ti l-am soptit la ureche."

Printul se intoarse brusc si inima i se umplu de iubire, uitandu-se la mica sirena si ascultandu-i glasul dulce.

Sirena canta, povestind tot ce se intamplase din cauza iubirii ce i-o purta printului.

- Tu m-ai salvat! spuse printul. Si de atunci cantecul tau a fost mereu cu mine. Noaptea, o sirena mi-l canta in vis. Tu erai!

Mica sirena nu-si mai incapea in piele de bucurie si-i intinse printului licoarea.

- Bea-o, ii sopti ea. Daca ma iubesti, ai sa renunti la lumea ta asa cum eu am renuntat la glas.

Uitandu-se drept in ochii micii sirene, printul lua licoarea si o bau pana la fund.

- Vino dupa mine in regatul meu, spuse sirena zambind radioasa.

Impreuna se scufundara in marea albastra si adanca.

Mica sirena nu mai putea de fericire. Ce placere sa inoate din nou si sa fie cu printul ei iubit! Mii de balonase se spargeau la suprafata, spunand adio lumii de deasupra.

Tinandu-se de mana, printul si mica sirena inotau impreuna imbatati de fericire, insotiti de baletul pestilor multicolori.

- Vezi ce linistita si blanda este viata aici pe fundul marii? exclama sirena razand.

Avand inca pe ei minunatele haine de nunta, fericitii miri se dusera la castelul craiului si craiesei de pe fundul marii, urmati de sirene.

Mama si tatal sirenei nu mai puteau de bucurie ca li se intorsese fata. Ascultara povestea micii sirene, apoi craiul se intoarse catre tanar.

- Fii bine venit! facu el. Iti dorim fericire! Fie ca ai coada de peste sau doua picioare, iubirea este sigurul lucru care conteaza!

Craiul marii fu gazda unei nunti mari. Apoi tanara pareche pleca intr-o trasura frumoasa de patru caluti-de-mare. Familia sirenei lua la revedere de la ei si le ura fericire vesnica.

Cand trasura porni la drum, izbucnira urarele. Fiecare dintre supusii craiului le facea cu mana si le trimitea sarutari in timp ce trecea pe langa ei. Vedeau si ei frumoasa iubire dintre mica sirena si printul ei.

Si cand luna de miere a noii perechi lua sfarsit, printul si mica sirena se intoarsera la castelul de pe fundul marii, unde traiau de-a pururea fericiti.

